

Да растнѫ, мамо, порастнѫ,
Че штѫ царь, мамо, да станѫ,
И ты царица при мене.

Што ю влакъ? Влакъ ю орачко сѣчиево. Што ю овца? Овца ю добытъкъ, четвероногъ, трѣвопасенъ. Што ю орелъ?... Што ю дѣждовникъ?... Што ю божуръ?... Што ю злато?... Што ю кокъиче?... Што ю шипка?... Што ю лакъть?...

КАКЪВТО ПОВЫКАЛЪ, ТАКЪВЪ СЯ И ОТЗОВАЛЬ.

Двама воловаре отишли да си пасжть волове-ты. Йединый си носилъ за юадене зелникъ, а другый — хлѣбъ и сланинѫ.

И двама-та ся сдумали да ся прѣсторять на малкы дѣца и да ся лѣжать.

— Йединый рекль на другый: „Хайде иди ты, побратиме, да врѣнешь волове-ты, а азъ да чувамъ торбы-ты!“ И той отишиль. Нѣ доклѣ да ся заврѣне, другарь-тъ му изялъ зелника, и, като го видѣлъ, че иде, извѣкаль отдалече: „И, да ся не види! азъ отидохъ на чучура да пињ водж, а па једно куче дойде, та завлѣче торбѫ-тѫ ти съ зелника.“

— Тогава другый рекль: „хайде сега пакъ ты иди да врѣнешь волове-ты!“ И той отишиль. Нѣ доклѣ да ся заврѣне, той му изялъ хлѣба и сланинѫ-тѫ, и, като го видѣлъ,